

(3) Tento zákon provedou všichni členové vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Široký v. r.

Dr. Dolanský v. r.

Fierlinger v. r.

Dr. Kyselý v. r.

arm. gen. Bacflek v. r.

Bílek v. r.

arm. gen. Dr. Čepička v. r.

Dr. Gregor v. r.

Harus v. r.

Dr. Havelka v. r.

Ing. Jankovcová v. r.

Jonáš v. r.

Kabeš v. r.

Kopecký v. r.

Krajčír v. r.

Krosnář v. r.

Málek v. r.

Maurer v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

Nepomucký v. r.

Dr. Neuman v. r.

Nosek v. r.

Plojhar v. r.

Pokorný v. r.

Pospíšil A. v. r.

Pospíšil J. v. r.

Ing. Půček v. r.

Dr. Rais v. r.

Smída v. r.

Ing. Šimůnek v. r.

Dr. Šlechta v. r.

67.

Zákon

ze dne 30. října 1952,

kterým se mění a doplňuje trestní řád.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

Zákon č. 87/1950 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), se mění a doplňuje takto:

1. K § 3 se připojuje odstavec 2, který zní:

„(2) Generální prokurátor může po dohodě s příslušnými ministry svěřit vykonávání jednotlivých úkonů v řízení před lidovými soudy v případech méně závažných orgánům povolaným k vyhledávání (§ 76).“

2. V § 7 odst. 2 věta druhá se slova „okresnímu prokurátoru“ nahrazují slovy „okresnímu nebo krajskému prokurátoru“.

3. § 7 odst. 1 písm. h) se škrtná; dosavadní označení písm. ch) se mění na písm. h).

4. § 9 se škrtná.

5. § 10 zní:

„(1) Vojenské soudní pravomoci podléhají dále civilní osoby pro trestné činy proti obraně vlasti podle hlavy první oddíl třetí zvláštní části trestního zákona.“

(2) Pro jiné trestné činy, které ohrožují důležité zájmy obrany vlasti, podléhají civilní osoby vojenské soudní pravomoci jen na základě opatření generálního prokurátora.

(3) Pro které trestné činy spáchané za zvýšeného ohrožení vlasti a které skupiny civilního obyvatelstva podléhají vojenské soudní pravomoci, stanoví vláda nařízením.“

6. § 11 zní:

„(1) Kde tento zákon mluví o okresním a krajském prokurátoru, rozumí se tím v oboru vojenského soudnictví, pokud z jednotlivého ustanovení nevyplývá jinak, nižší a vyšší vojenský prokurátor.“

(2) Kde tento zákon mluví o lidovém a krajském soudu a o předsedovi soudu, rozumí se tím v oboru vojenského soudnictví, pokud z jednotlivého ustanovení nevyplývá jinak, nižší a vyšší vojenský soud a náčelník vojenského soudu.“

7. § 12 se škrtná.

8. § 13 včetně nadpisu zní:

„Věcná příslušnost prokurátora.“

(1) Přípravné řízení o činech trestných podle hlavy první zvláštní části trestního zákona nebo zákona na ochranu míru č. 165/1950 Sb., na které zákon stanoví trest smrti, trest odnětí svobody na doživotí nebo trest dočasně odnětí svobody, jehož dolní hranice činf nejméně deset let, koná krajský prokurátor; přípravné řízení o jiných trestných činech koná okresní prokurátor.

(2) Přípravné řízení o trestných činech funkcionářů ozbrojených sborů koná vyšší vojenský prokurátor, má-li o trestných činech těchto funkcionářů konat řízení v první stolici vyšší vojenský soud.“

9. § 14 se škrtná.

10. Před § 15 se vkládá nadpis tohoto znění:

„Místní příslušnost prokurátora.“

11. § 15 zní:

„(1) Přípravné řízení koná ten prokurátor, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán. Byl-li trestný čin spáchán v několika obvodech, koná přípravné řízení prokurátor, který první učinil opatření směřující k stíhání obviněného.“

(2) Byl-li trestný čin spáchán v cizině nebo nelze-li místo činu zjistit, koná přípravné řízení prokurátor, v jehož obvodu má obviněný bydliště, pracoviště nebo pobyt, a nejsou-li v Československé republice nebo nedají-li se zjistit, prokurátor, v jehož obvodu trestný čin vyšel najevo. Je-li takto příslušných prokurátorů několik, koná přípravné řízení ten, který první učinil opatření směřující k stíhání obviněného.

(3) Zjistí-li se v případě uvedeném v odstavci 2 dodatečně místo činu v Československé republice, může se věc postoupit prokurátoru příslušnému podle místa činu.“

12. § 16 zní:

„(1) Byl-li trestný čin spáchán příslušníkem ozbrojeného sboru, který koná službu u části tohoto sboru, pro niž byl zřízen vojenský soud, koná přípravné řízení vojenský prokurátor činný u tohoto soudu.

(2) Byl-li trestný čin spáchán funkcionářem ozbrojeného sboru, koná přípravné řízení vojenský prokurátor činný u soudu, který je stanoven prezidentem republiky k projednávání trestných činů těchto funkcionářů.“

13. § 17 odst. 1 věta druhá zní: „Společné přípravné řízení však nemůže konat okresní nebo krajský prokurátor o trestném činu osoby podléhající vojenské soudní pravomoci.“

14. § 18 zní:

„Společné přípravné řízení koná krajský prokurátor, je-li příslušný konat řízení alespoň o jednom z trestných činů.“

15. Za § 18 se vkládá § 18a, který zní:

„(1) Společné přípravné řízení koná okresní nebo krajský prokurátor, který je příslušný konat přípravné řízení proti přímému pachateli nebo o nejtěžším trestném činu.

(2) Společné přípravné řízení koná vojenský prokurátor, který je příslušný konat přípravné řízení proti tomu příslušníku ozbrojeného sboru, který je funkcí nejvyšší, a nelze-li příslušnost takto určit, vojenský prokurátor, který je příslušný konat řízení proti přímému pachateli nebo o nejtěžším trestném činu.

(3) Je-li podle odstavce 1 nebo 2 příslušných prokurátorů několik, koná přípravné řízení ten, který první učinil opatření směřující k stíhání obviněného.“

16. V § 19 odst. 2 na začátku se škrtná slovo „Okresní“.

17. Před § 21 se vkládá nadpis: „Odnětí a přikázání věci“. Stejný nadpis pod § 21 se škrtná.

18. § 21 zní:

„(1) Z důležitých důvodů může být věc příslušnému prokurátoru odňata a přikázána jinému věcně příslušnému prokurátoru; o odnětí a přikázání rozhoduje prokurátor, který je oběma prokurátorům společně nadřízen.

(2) Generální prokurátor může věc odejmout příslušnému prokurátoru a sám v ní konat přípravné řízení, považuje-li to se zřetelem na povahu trestného činu nebo na osobu pachatele za nutné; toto právo má i krajský prokurátor, pokud jde o věci, o nichž koná přípravné řízení okresní prokurátor jeho obvodu.“

19. Za § 21 se vkládá § 21a, který zní:

„(1) Z důležitých důvodů může být věc příslušnému soudu odňata a přikázána jinému soudu téhož druhu; o odnětí a přikázání rozhoduje soud, který je oběma soudům společně nadřízen.

(2) Na návrh generálního prokurátora nebo předsedy nejvyššího soudu může nejvyšší soud, považuje-li to se zřetelem na povahu trestného činu nebo na osobu pachatele za nutné, v kterémkoli období řízení věc odejmout příslušnému soudu a sám pokračovat v řízení a rozhodnout nebo věc přikázat k pokračování v řízení a rozhodnutí jinému soudu téhož druhu, téže nebo vyšší stolice.“

20. § 22 odst. 1 věta druhá zní: „Generální a krajský prokurátor a nejvyšší a krajský soud mohou je však vykonat též dožadáním okresního prokurátora nebo lidového soudu, v jehož obvodu má být úkon proveden.“

21. V § 27 odst. 1 na konci se připojují slova: „a výrok o povinnosti k náhradě nákladů trestního řízení (§ 72).“

22. V § 27 odst. 2 se škrtnají slova „b) o započtení vazby a trestu“ a dosavadní označení písm. c) a d) se mění na označení písm. b) a c).

23. V § 29 odst. 3 věta první se škrtnají slova „jestliže může proti rozhodnutí podat opravný prostředek nebo vést podle něho exekuci“.

24. § 31 odst. 2 zní:

„(2) Stížností lze odporovat usnesení prokurátora a soudu, pokud rozhodují v první stolici, a to jen pokud to zákon připouští; proti usnesení generálního prokurátora nebo nejvyššího soudu není stížnost přípustná.“

25. § 36 odst. 1 věta první zní: „O stížnosti proti usnesení krajského prokurátora rozhoduje generální prokurátor.“

26. § 36 odst. 2 věta první zní: „O stížnosti proti usnesení krajského soudu rozhoduje nejvyšší soud.“

27. V § 37 odst. 1 se jako písm. a) vkládá ustanovení, které zní: „a) není-li přípustná“; dosavadní označení písm. a) a b) se mění na písm. b) a c).

28. § 39 odst. 2 zní:

„(2) Z vykonávání úkonů trestního řízení je vyloučen soudce, který se zúčastnil řízení jako prokurátor, nebo u něhož pro poměr k projednávané věci, k prokurátoru nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům lze pochybovat o jeho nepodjatosti.“

29. V § 40 odst. 3 věta druhá písm. b) se škrtají slova „státní nebo“.

30. K § 40 se připojuje odstavec 4, který zní:

„(4) Jestliže soudce, o jehož vyloučení jde, s tím souhlasí, přidělí předseda soudu věc soudci jinému nebo určí za něho do senátu soudce jiného; jde-li o vyloučení předsedy soudu, může tak učinit předseda nadřízeného soudu.“

31. V § 43 se škrtají odstavce 2 a 3 a odstavec 1 zní:

„(1) Obhájcem může být zpravidla (§ 45a) jen advokát a v řízení o činech náležejících k příslušnosti krajského nebo vojenského prokurátora jen advokát zapsaný do zvláštního seznamu, který vede ministerstvo spravedlnosti.“

Označení odstavce 4 se mění na odstavec 2.

32. V § 45 odst. 1 věta druhá se za slova „ustanoví obviněnému“ vkládají slova „na jeho náklad“.

33. § 45 odst. 2 zní:

„(2) Obviněnému, který prokáže, že nemá dostatečných prostředků, aby hradil náklady na obhájce, ustanoví prokurátor nebo v řízení před soudem předseda senátu obhájce, který by ho obhajoval bez nároku na odměnu, jestliže obviněný obhájce musí mít; i v případě, kdy obhajoba nutná není, ustanoví předseda senátu takovému obviněnému obhájce, který by ho bez nároku na odměnu obhajoval při hlavním nebo odvolacím líčení, jestliže o to obviněný požádá.“

34. Za § 45 se vkládá § 45a, který zní:

„(1) Má-li prokurátor nebo v řízení před soudem předseda senátu ustanovit obvině-

mu obhájce, požádá zpravidla advokátní poradnu, aby mu navrhla, který advokát má být obhájcem ustanoven.

(2) Jestliže jde o naléhavý případ, může být advokát ustanoven obhájcem i bez návrhu advokátní poradny; není-li v takovém případě advokát ihned dosažitelný, může být obhájcem ustanoven se souhlasem předsedy soudu též soudce nebo jiný k tomu způsobilý zaměstnanec, který je u soudu činný.

(3) V oboru vojenského soudnictví může být se souhlasem představeného ustanoven obhájcem též důstojník práv v činné službě, jestliže jde o naléhavý případ a advokát není ihned dosažitelný anebo jestliže to vyžaduje povaha projednávané věci; obhájcem však nemůže být důstojník práv činný u vojenského prokurátora.“

35. § 48 odst. 4 zní:

„(4) Ustanovení odstavců 1 až 3 se neužije v řízení o trestných činech náležejících k příslušnosti krajského prokurátora a v řízení stanném a řízení polním.“

36. § 49 odst. 4 zní:

„(4) Ustanovení odstavců 1 a 3 se neužije v řízení o trestných činech náležejících k příslušnosti krajského prokurátora a v řízení stanném a řízení polním.“

37. § 50 odst. 1 písm. c) zní:

„c) uplyne-li jeden měsíc od právní moci rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným, nebo od postoupení věci prokurátoru nebo soudu, u nichž poškozený nemůže uplatňovat své nároky z trestného činu.“

38. § 53 odst. 3 zní:

„(3) Zmocněncem zúčastněné osoby v řízení o činech náležejících k příslušnosti krajského nebo vojenského prokurátora a zmocněncem poškozeného v řízení o činech náležejících k příslušnosti vojenského prokurátora může být jen advokát, který by ve věci mohl být obhájcem.“

39. Za § 58 se vkládá § 58a, který včetně nadpisu zní:

„Tlumočné.

(1) Tlumočnick má nárok na náhradu nutných výdajů a přiměřenou odměnu (tlumočné).

(2) Výši tlumočného určí prokurátor a v řízení před soudem předseda senátu. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.“

40. Za § 60 se vkládá § 60a, který včetně nadpisu zní:

„Oprava protokolu.

O žádosti za opravu protokolu o hlavním nebo odvolacím líčení rozhoduje soud, o jehož protokol jde. Proti rozhodnutí o opravě protokolu o hlavním líčení je přípustná stížnost, která nemá odkladný účinek.“

41. § 65 zní:

„(1) Do vlastních rukou se doručují

a) obviněnému žaloba a předvolání,
b) osobám oprávněným podat proti rozhodnutí opravný prostředek stejnopis vyhotovení tohoto rozhodnutí.

(2) I tam, kde se doručuje do vlastních rukou, je zpravidla přípustné písemnost uložit na poště nebo u jiného veřejného orgánu, který provádí doručení. Uložení je však vyloučeno, doručuje-li se obviněnému

a) žaloba nebo předvolání k hlavnímu nebo odvolacímu líčení, nebo

b) stejnopis vyhotovení rozsudku, proti němuž může podat odvolání.“

42. Za § 66 odst. 1 se připojuje tato věta: „Jiné osoby tak mohou učinit, jen pokud je toho třeba k uplatnění práva, které jim tento zákon přiznává.“

43. § 67 zní:

„(1) Náklady nutné k provedení trestního řízení zakládá stát; náležejí k nim zejména:

- a) náklady doručování (včetně poštovné),
- b) náklady předvedení, dopravy a doprovodu obviněného a jiných osob,
- c) cestovní výdaje prokurátorů, soudců, zapisovatelů a jiných pomocných osob,
- d) svědečné, znalečné a tlumočné,
- e) nutná vydání ustanoveného obhájce,
- f) nutná vydání spojená s uschováním věci důležitých pro trestní řízení,
- g) náklady spojené se zajištěním nároků poškozeného vzešlých z trestného činu,
- h) náklady zajištění výkonu rozhodnutí, zejména zajištění výkonu trestu propadnutí jmění,
- ch) náklady spojené se zaopatřením obviněného ve vazbě,

i) náklady spojené s výkonem trestu, ochranné výchovy a ochranného léčení.

(2) Denní sazbu připadající na náklady spojené se zaopatřením ve vazbě a s výkonem trestu odnětí svobody, s výkonem ochranné výchovy a ochranného léčení vyhlásí každo-

ročně ministr, jehož orgány ústav spravují. Náklady na zdravotní péči se účtují podle skutečného vydání.

(3) Náklady na léčení úrazu, který utrpěla osoba, na níž se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranná výchova nebo ochranné léčení, při práci nařízené ústavem, se k nákladům trestního řízení nepočítají.

(4) Vlastní náklady obviněného, poškozeného a zúčastněné osoby stát nezakládá.“

44. § 68 odst. 1 zní:

„(1) Byl-li obviněný pravomocně odsouzen, je povinen nahradit

a) náklady zálohované státem,
b) obhájci ustanovenému podle § 45 odst. 1 odměnu a

c) poškozenému na jeho žádost jeho nutná vydání a ušlou odměnu za práci a vydání způsobená přibráním zmocněnce; není-li poškozený svéprávný, též nutná vydání a ušlou odměnu za práci jeho zákonného zástupce.“

45. V § 70 odst. 1 se za slova „zpět vzatým nebo“ vkládá slovo „zcela“.

46. § 72 zní:

„(1) O povinnosti k náhradě nákladů, odměn a vydání uvedených v §§ 68, 70 a 71 rozhodne soud; jemu náleží rozhodnout i o výši vydání a odměn, které je obviněný povinen nahradit poškozenému. Jinak o výši nákladů a odměny rozhodne prokurátor.

(2) Jestliže se rozhodnutí podle odstavce 1 nestalo rozsudkem, je proti němu přípustná stížnost, která má odkladný účinek.“

47. § 74 se škrtná.

48. V § 88 odst. 1 za písm. a) se vkládá jako písm. b) toto ustanovení:

„b) jestliže obviněného nelze pro těžkou chorobu postavit před soud a nelze konat hlavní líčení v jeho nepřítomnosti (§ 145 odst. 2);“

dosavadní označení písm. b) a c) se mění na písm. c) a d).

49. V § 89 odst. 1 se za písm. f) vkládá jako písm. g) toto ustanovení:

„g) jestliže dřívější trestní stíhání obviněného pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem nebo bylo soudem zastaveno a nebyla povolena obnova, nebo“;

dosavadní označení písm. g) se mění na písm. h).

50. § 89 odst. 3 se škrtná; dosavadní označení odstavce 4 se mění na odstavec 3.

51. V § 91 odst. 2 věta druhá se slova „ministerstvu spravedlnosti“ nahrazují slovy „generální prokurátura“ a v odst. 3 věta první i druhá se slova „ministr spravedlnosti“ nahrazují slovy „generální prokurátor“.

52. § 97 odst. 2 věta druhá se škrtná.

53. § 99 odst. 2 věta druhá zní: „Je však povinen odevzdat ji ihned nejbližšímu okresnímu prokurátoru nebo orgánu povolanému k vyhledávání, a není-li to možné, učinit o tom ihned oznámení prokurátoru nebo orgánu povolanému k vyhledávání.“

54. § 100 odst. 2 zní:

„(2) Osoba zatčena podle § 98 nebo zadržena (§ 99) musí být orgánem povolaným k vyhledávání ihned vyslechnuta a nejdéle do osmačtyřiceti hodin

- a) propuštěna, nebo
- b) je-li tu některý z důvodů vazby, odevzdána prokurátoru.“

55. V § 101 odst. 1 věta první se za slovy „osoby odevzdané“ vkládají slova „podle § 99 odst. 2 nebo“.

56. Za § 113 se vkládá § 113 a, který včetně nadpisu zní:

„Svědečné.

(1) Svědek má nárok na náhradu nutných výdajů a ušlé odměny za práci (svědečné); nárok zaniká, neuplatní-li jej svědek nejpozději do tří dnů po svém výslechu, a jestliže k výslechu nedojde, do tří dnů po tom, kdy mu to bylo sděleno.

(2) Výši svědečného určí prokurátor nebo předseda senátu, který svědka předvolal.“

57. Za § 121 se vkládá § 121a, který včetně nadpisu zní:

„Znalečné.

(1) Znalec má nárok na náhradu nutných výdajů a přiměřenou odměnu (znalečné).

(2) Výši znalečného určí prokurátor a v řízení před soudem předseda senátu. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.“

58. § 165 odst. 1 zní:

„(1) Soud přerušuje trestní stíhání,

- a) jestliže obviněného nelze pro nepřítomnost postavit před soud a nekoná se řízení proti uprchlému,
- b) jestliže obviněného nelze pro těžkou chorobu postavit před soud a hlavní líčení nelze konat v jeho nepřítomnosti, nebo

c) není-li obviněný pro duševní poruchu, která nastala až po spáchání trestného činu, schopen chápat smysl trestního řízení.“

59. V § 166 odst. 1 se za písm. b) vkládá ustanovení tohoto znění:

„c) jestliže dřívější trestní stíhání obviněného pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem nebo bylo soudem zastaveno a nebyla povolena obnova, nebo“;

dosavadní označení písm. c) se mění na písm. d).

60. K § 166 se připojuje odstavec 3, který zní:

„(3) Proti rozhodnutí podle odstavce 1 může prokurátor podat stížnost, která má odkladný účinek.“

61. § 167 zní:

„(1) Lidový soud postoupí věc krajskému prokurátoru, vyjde-li najevo, že jde o trestný čin náležející k příslušnosti krajského prokurátora. Převezme-li krajský prokurátor stíhání, vrací se věc do stavu vyšetřování.

(2) Vrátili-li krajský prokurátor věc postoupenou podle odstavce 1, lidový soud v řízení pokračuje.“

62. § 168 odst. 1 zní:

„(1) Jestliže po podání žaloby před krajským soudem důvod společného řízení zanikne zastavením trestního stíhání nebo vyloučením některé věci, může krajský soud postoupit zbývající nebo vyloučenou věc příslušnému okresnímu prokurátoru.“

63. § 169 odst. 1 a 2 zní:

„(1) Vyjde-li najevo, že pro trestný čin, pro který byla podána žaloba, obviněný podléhá vojenské soudní pravomoci, lidový nebo krajský soud postoupí věc příslušnému vojenskému prokurátoru.

(2) Vyjde-li najevo, že pro trestný čin, pro který byla podána žaloba, obviněný vojenské soudní pravomoci nepodléhá, vojenský soud postoupí věc příslušnému okresnímu nebo krajskému prokurátoru.“

64. § 172 odst. 2 zní:

„(2) Odvoláním lze odporovat rozsudku prvního státního soudu; proti rozsudku nejvyššího soudu není odvolání přípustné.“

65. V § 173 odst. 1 písm. c) se za slova „z trestného činu“ vkládají slova „nebo proto, že soud o takovém včas uplatněném nároku nerozhodl“.

66. § 178 věta první zní: „O odvolání proti rozsudku krajského soudu rozhoduje nejvyšší soud.“

67. § 180 odst. 1 zní:

„(1) Soud přeruší trestní stíhání,

- a) jestliže obviněného nelze pro nepřítomnost postavit před soud a nekoná se řízení proti uprchlému,
- b) jestliže obviněného nelze pro těžkou chorobu postavit před soud a odvolací líčení nelze konat v jeho nepřítomnosti, nebo
- c) není-li obviněný pro duševní chorobu, která nastala až po spáchání trestného činu, schopen chápat smysl trestního řízení.“

68. V § 185 odst. 2 citace „§§ 143 až 148“ se nahrazuje citací „§§ 143 až 145 odst. 1 a §§ 146 až 148“.

69. § 197 písm. b) zní:

- a)** zamítne rozsudkem odvolání proto, že není důvodné, nebo“.

70. V § 197 písm. c) na konci se připojuje tato věta: „Zruší-li, byť i jen částečně, výrok o vině, zruší celý výrok o trestu a vyměří trest znovu.“

71. V § 204 odst. 1 se za slova „nebyl zcela vykonán“ vkládají slova „nebo bylo-li po povolení obnovy pro některý z takových trestných činů trestní stíhání zastaveno“.

72. § 216 zní:

„(1) Proti pravomocnému rozhodnutí soudu, jímž byl porušen zákon, mohou generální prokurátor nebo předseda nejvyššího soudu podat u nejvyššího soudu stížnost pro porušení zákona; generální prokurátor ji může podat i proti pravomocnému rozhodnutí prokurátora.

(2) Proti rozhodnutí o stížnosti pro porušení zákona není další stížnost přípustná.“

73. § 217 věta první zní: „O stížnosti pro porušení zákona rozhoduje nejvyšší soud ve veřejném zasedání, pokud o ní nerozhoduje v plenu.“

74. § 218 zní:

„(1) Je-li stížnost pro porušení zákona důvodná, vysloví nejvyšší soud rozsudkem, že byl napadeným rozhodnutím porušen zákon.

(2) Byl-li porušen zákon v neprospěch obviněného, nebo navrhnou-li to generální prokurátor nebo předseda nejvyššího soudu do šesti měsíců po právní moci napadeného rozhodnutí, nejvyšší soud zároveň s výrokem uvedeným v odstavci 1 zruší napadené rozhodnutí a

- a) rozhodne sám ve věci, nebo

- b) nařídí prokurátoru nebo soudu, o jehož rozhodnutí jde, anebo jinému prokurátoru nebo soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl; při novém rozhodování je prokurátor nebo soud vázán právním názorem, který ve věci vyslovil nejvyšší soud.

(3) Jestliže je nezákonná jen část napadeného rozhodnutí a lze ji oddělit od ostatních, může nejvyšší soud omezit své opatření podle odstavce 2 jen na tuto část.“

75. § 219 zní:

„Byla-li podána stížnost pro porušení zákona proti rozhodnutí, kterým byl porušen zákon v neprospěch obviněného, může generální prokurátor nařídít odložení nebo přerušeni výkonu trestu.“

76. K § 221 se připojuje odstavec 3, který zní:

„(3) Dová-li se soud nebo úřad o okolnosti, která může odůvodnit návrh na obnovu, oznámí ji prokurátoru, který je činný u soudu, který konal řízení v první stolici. Jestliže jde o okolnost, která by mohla odůvodnit návrh na obnovu ve prospěch odsouzeného, a prokurátor takový návrh nepodá sám, zpraví o ní odsouzeného, nebo není-li to možné, jinou osobu oprávněnou k podání návrhu.“

77. § 222 věta druhá zní: „přestože v první stolici rozhodl lidový soud, rozhoduje o návrhu na obnovu krajský soud, jestliže to navrhne krajský prokurátor s odůvodněním, že vzhledem ke skutečnostem nebo k důkazům vyšším nájevo jde o trestný čin náležející k příslušnosti krajského prokurátora.“

78. Za § 226 se jako prvý oddíl vkládá nový oddíl tohoto znění:

„Oddíl prvý.

Řízení před nejvyšším soudem jako soudem první stolice.

§ 226a.

Podá-li generální prokurátor žalobu u nejvyššího soudu nebo projednává-li nejvyšší soud věc, která byla podle § 21a odst. 2 odňata před skončením hlavního líčení soudu jinému, koná nejvyšší soud ve věci řízení podle ustanovení upravujících řízení před krajským soudem v první stolici.“

79. Označení oddílu prvního až pátého hlavy sedmé se mění na oddíl druhý až šestý.

80. § 227 odst. 1 zní:

„(1) Vyžaduje-li to prospěch mladistvého, postoupí příslušný prokurátor nebo, na jeho návrh, příslušný soud věc tomu prokurátoru

nebo soudu, v jehož obvodu je bydliště mladistvého nebo u něhož je z jiných důvodů konán trestní řízení se zřetelem na zájem mladistvého nejúčelnější.“

81. K § 227 se připojuje odstavec 3, který zní:

„(3) Ustanovení odstavce 1 se neužije v oboru vojenského soudnictví.“

82. § 234 odst. 1 se škrtná.

83. V § 238 na konci se tečka mění ve středník a připojuje se věta: „návrh lze učinit zároveň s podáním žaloby.“

84. V § 240 věta druhá se slova „v příslušném úředním listě“ nahrazují slovy „vhodným způsobem“.

85. § 256 se škrtná.

86. V § 257 odst. 1 se ve slovech „nižší polní soud“ a v odstavci 2 a 3 ve slovech „nižší polní prokurátor“ škrtná slovo „nižší“.

87. § 261 odst. 1 zní:

„(1) Proti rozhodnutí polního prokurátora nebo polního soudu, pokud jsou činni v prostoru válečných operací, nejsou opravné prostředky přípustné. Na které prokurátory a soudy se toto ustanovení vztahuje, určí ministr národní obrany.“

88. § 263 odst. 1 zní:

„(1) Právo vyhlásit a zrušit stanné právo přísluší ministru národní obrany; ministr národní obrany může toto právo přenést na velitele, u něhož je zřízen vyšší polní soud.“

89. § 271 zní:

„(1) Je-li odsouzený ve vazbě, nařídí prokurátor, aby byl trest odnětí svobody vykonán.“

(2) Jestliže odsouzený není ve vazbě a není obava, že uprchne, může mu prokurátor poskytnout přiměřenou lhůtu k nastoupení trestu, aby si mohl předtím obstarat své záležitosti. Tato lhůta nesmí být delší než patnáct dnů.

(3) Nenastoupí-li odsouzený trest ve lhůtě, která mu byla poskytnuta, nebo je-li odůvodněna obava, že uprchne, nařídí prokurátor jeho okamžité předvedení.“

90. Za § 271 se vkládá § 271a, který včetně nadpisu zní:

„Započtení vazby a trestu.“

(1) O započtení vazby a trestu rozhodne prokurátor, a to zpravidla zároveň s nařízením výkonu trestu.

(2) Proti rozhodnutí uvedenému v odstavci 1 je přípustná stížnost, která nemá odkladný účinek.“

91. V § 272 odst. 2 na konci se připojuje tato věta: „Jestliže by výkonem trestu na matce byl ohrožen život nebo zdraví jejího novorozeného dítěte, lze výkon trestu odložit až na jeden rok po porodu.“

92. Před § 278 se vkládá nadpis tohoto znění:

„Podmíněné propuštění a zařazení odsouzeného do přechodného ústavu.“

Nadpis pod §§ 278 a 279 se škrtná.

93. § 278 zní:

„(1) Rozhodnutí týkající se podmíněného propuštění, umístění odsouzeného v přechodném ústavu (§ 279) a zařazení odsouzeného do tohoto ústavu po odpykání trestu (§ 36 tr. zák.) činí komise pro podmíněné propuštění, v jejímž obvodu na odsouzeném je nebo byl trest odnětí svobody vykonáván.“

(2) Komise pro podmíněné propuštění je zřízena u krajského soudu; skládá se ze soudce jmenovaného ministrem spravedlnosti, který předsedá, a ze dvou soudců z lidu.“

94. § 279 zní:

„Odsouzený, u něhož jsou jinak splněny podmínky pro podmíněné propuštění, může být umístěn na dobu zbytku trestu v přechodném ústavu, jestliže by jeho podmíněné propuštění odporovalo účelu trestu; toto opatření může být odvoláno, odůvodňuje-li to chování odsouzeného.“

95. Za § 279 se vkládá § 279a, který zní:

„(1) Komise pro podmíněné propuštění rozhoduje na návrh krajského prokurátora, a to většinou hlasů.“

(2) Navrhne-li to krajský prokurátor, předloží komise věc k přezkoumání svého rozhodnutí ministru spravedlnosti, jenž rozhodne s konečnou platností; v neprospěch odsouzeného může však změnit rozhodnutí komise, jen učinil-li krajský prokurátor návrh na předložení věci ministru spravedlnosti do tří dnů od vyrozumění o rozhodnutí komise.

(3) Rozhodnutí o tom, zda má být odsouzený po odpykání trestu zařazen do přechodného ústavu, musí být učiněno před skončením výkonu trestu odnětí svobody.“

96. § 280 odst. 2 zní:

„(2) Nařídí-li soud změnu dosavadního zaměstnání odsouzeného, určí nové zaměstnání prokurátor po dohodě s okresním národním výborem podle zásad stanovených soudem.“

Prokurátor sdělí zaměstnavateli skutečnosti potřebné pro výkon nápravného opatření.“

97. § 281 zní:

„(1) Je-li odsouzený stížen chorobou, která mu znemožňuje výkon určeného zaměstnání, může prokurátor na potřebnou dobu odložit nebo přerušit výkon nápravného opatření nebo určit odsouzenému po dohodě s okresním národním výborem zaměstnání jiné; to může učinit prokurátor též v tom případě, jde-li o těhotnou ženu, jejíž zdraví by výkonem trestu bylo ohroženo.

(2) O odkladu a přerušení výkonu trestu nápravného opatření a o upuštění od jeho výkonu v případě, že byl odsouzený za zvýšeného ohrožení vlasti povolán k nastoupení mimořádné vojenské služby nebo že byl povolán k výkonu základní vojenské služby, užije se obdobně ustanovení § 277.“

98. V § 283 odst. 1 se škrtná druhá věta.

99. § 283 odst. 2 zní:

„(2) Soud zajistí majetek obviněného, bylo-li vysloveno propadnutí jmění rozsudkem, který dosud nenabyl právní moci.“

100. K § 283 se připojuje odstavec 3, který zní:

„(3) Proti rozhodnutí o zajištění je přípustná stížnost, která nemá odkladný účinek.“

101. § 285 se škrtná.

102. Za § 287 se vkládá § 287a, který zní:

„Jestliže obviněný uprchl do ciziny nebo neuposlechl úřední výzvy, aby se v určené lhůtě na území Československé republiky vrátil, rozhodne soud na návrh prokurátora, že zajištěný majetek připadá státu.“

103. V § 294 se připojuje jako odstavec 1 ustanovení, které zní:

„(1) Byl-li uložen trest uveřejnění rozsudku, určí prokurátor, zda bude rozsudek uveřejněn bez odůvodnění, nebo zda a v jakém rozsahu bude uveřejněno též odůvodnění rozsudku.“

Dosavadní ustanovení § 294 se označí jako odstavec 2.

104. Za § 295 se vkládá § 295a, který zní:

„(1) Je-li mladistvý, u něhož byla nařízena ochranná výchova, ve vazbě, nařídí prokurátor, aby ochranná výchova byla vykonána.

(2) Jestliže mladistvý není ve vazbě a není obava, že uprchne, může mu prokurátor poskytnout přiměřenou lhůtu, aby si mohl předtím obstarat své záležitosti. Tato lhůta nesmí být delší než patnáct dnů.

(3) Nepřihlásí-li se mladistvý k výkonu ochranné výchovy ve lhůtě, která mu byla poskytnuta, nebo je-li odůvodněna obava, že uprchne, nařídí prokurátor jeho okamžité předvedení.“

105. §§ 302 až 306 odst. 1 a 2, §§ 307, 310 až 313, § 314 odst. 4, §§ 315 až 317 a §§ 322 a 323 se škrtnají.

Čl. II.

(1) V řízení o trestných činech, o nichž v době nabytí účinnosti tohoto zákona konal řízení státní soud, pokračuje na podkladě původní žaloby ten krajský soud nebo vyšší vojenský soud, u něhož je činný prokurátor, který by byl příslušný konat ve věci přípravné řízení; tomuto soudu náleží rozhodnout též o návrhu na obnovu, rozhodl-li ve věci státní soud.

(2) Jiná rozhodnutí a opatření ve věcech pravomocně skončených, ve kterých konal řízení státní soud, činí ten krajský soud (krajský prokurátor), v jehož sídle byl činný státní soud (oddělení státního soudu).

Čl. III.

(1) Trest odnětí svobody a vazba se vykonávají v ústavech ministerstva národní bezpečnosti; jde-li o vojáka v činné službě, může se trest odnětí svobody vykonat též ve vojenském kárném útvaru.

(2) Předpisy o tom, jak se vykonává trest v ústavech ministerstva národní bezpečnosti, vydá ministr národní bezpečnosti v dohodě s generálním prokurátorem; tyto předpisy o výkonu trestu ve vojenských kárných útvech vydá ministr národní obrany po dohodě s generálním prokurátorem.

(3) Kde se v trestním řádu nebo v trestním zákonu mluví o táborech nucené práce, rozumějí se tím: přechodné ústavy ministerstva národní bezpečnosti.

Čl. IV.

Ministr spravedlnosti se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů vyhlásil úplné znění trestního řádu, jak vyplývá z pozdějších předpisů.

čl. V.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1953; provedou jej všichni členové vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Široký v. r.

Dr. Dolanský v. r.

Fierlinger v. r.

Dr. Kyselý v. r.

arm. gen. Bacílek v. r.

Bílek v. r.

arm. gen. Dr. Čepička v. r.

Dr. Gregor v. r.

Harus v. r.

Dr. Havelka v. r.

Ing. Jankovcová v. r.

Jonáš v. r.

Kabeš v. r.

Kopecký v. r.

Krajčír v. r.

Krosnář v. r.

Málek v. r.

Maurer v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

Nepomucký v. r.

Dr. Neuman v. r.

Nosek v. r.

Plojhar v. r.

Pokorný v. r.

Pospíšil A. v. r.

Pospíšil J. v. r.

Ing. Púčik v. r.

Dr. Rais v. r.

Smida v. r.

Ing. Šimůnek v. r.

Dr. Šlechta v. r.

68.

Zákon

zo dňa 30. októbra 1952,

ktorým sa mení a doplňuje občiansky súdny poriadok.*)

Národné zhromaždenie Československej republiky usnieslo sa na tomto zákone:

čl. I.

Zákon č. 142/1950 Sb., o konaní v občianskych právnych veciach (občiansky súdny poriadok) sa mení a doplňuje takto:

1. V § 1 odsek 1 sa slová „Zákon o konaní v občianskych právnych veciach upravuje konanie pred občianskymi súdmi“ nahradzujú slovami „Občiansky súdny poriadok upravuje konanie v občianskych právnych veciach pred všeobecnými súdmi“.

*) Úřední české znění vyhlášeno v Příloze sbírky zákonů na straně 9.

2. § 3 znie:

„Právomoc všeobecných súdov.

V občianskych právnych veciach, pokiaľ nie sú vyňaté z právomoci všeobecných súdov, rozhodujú v prvej stolici ľudové súdy, v druhej stolici krajské súdy. Ak rozhodol na základe prikázania Najvyššieho súdu (§ 18) v prvej stolici krajský súd, rozhoduje v druhej stolici Najvyšší súd. V ktorých ďalších prípadoch rozhoduje Najvyšší súd, ustanoví zákon.“

3. § 6 odsek 3 znie: „Ak je na začatie konania potrebný návrh, môže taký návrh urobiť aj prokurátor, ak sa domnieva, že to vyžaduje ochrana záujmov štátu alebo pracujúcich. Účastníkom konania je potom aj prokurátor; nie je však oprávnený na procesné úkony, ktorými sa nakladá s predmetom konania.“

4. § 18 znie:

„Na návrh generálneho prokurátora alebo predsedu Najvyššieho súdu môže si Najvyšší súd zo závažných dôvodov od každého súdu prvej alebo druhej stolice vyžiadať ktorúkoľvek vec a sám o nej rozhodnúť alebo ju prikázať na rozhodnutie ktorémukoľvek inému súdu tej istej alebo vyššej stolice; súd, ktorý potom vo veci rozhoduje, spravuje sa predpismi o konaní platnými pre súd, od ktorého bola vec vyžiadaná.“

5. § 19 znie:

„Spory o príslušnosť medzi ľudovými súdmi, ako aj spory o právomoc medzi ľudovými súdmi a osobitnými súdmi s právomocou v občianskych právnych veciach rozhoduje krajský súd, v obvode ktorého majú tieto súdy svoje sídlo; inak rozhoduje Najvyšší súd.“

6. § 20 znie:

„O prikázaní veci inému súdu (§ 17), o tom, či má byť nejaká vec vyžiadaná a rozhodnutá Najvyšším súdom alebo prikázaná inému súdu (§ 18), ako aj v sporoch o príslušnosť a v sporoch o právomoc (§ 19) sa rozhoduje bez ústneho pojednávania.“

7. § 29 odsek 3 sa vypúšťa.

8. § 31 znie:

„Zastupovanie štátu.

(1) Za štát (štátne ústavy, zariadenia) koná pred súdom orgán štátnej správy, ktorého sa vec týka.

(2) Za tento orgán pred súdom v zastúpení štátu (štátnych ústavov a zariadení) koná osoba na to podľa príslušných predpisov povolaná alebo zamestnanec tohto orgánu nim určený; tento orgán môže byť na svoju žiadosť zastúpený aj iným orgánom štátnej správy, advokátom alebo iným zmocnencom.“